

perfil de **Ania Soliman**

Dibuixos d'un divorci

les claus

L'ARTISTA. Es presenta com com a egípcia, polonesa i americana, encara que assegura que no s'ha sentit mai especialment establerta a cap país. El multiculturalisme és una de les bases del seu treball.

L'OBRA. Es va formar a les universitats de Harvard i Colúmbia. Els seus treballs, centrats en performances i dibuix, s'han mostrat a Torí, Salzburg, Basilea, Nova York o Dubai.

Ania Soliman al costat de 'Bamboo VHA101714', 2018

CÉSAR RANGEL

SÒNIA HERNÁNDEZ

Un dels punts de partida del treball d'Ania Soliman (Varsòvia, 1970) és que l'ésser humà viu instal·lat en un divorci que en realitat no existeix, és a dir, en una separació de la natura imaginària per impossible. En les seves pròpies paraules, no pot donar-se aquesta dissociació perquè "òbviamment som part de la natura, fins i tot les

màquines, com tot el que pensem i fem. Som un experiment de la natura". Problemes com el canvi climàtic, que s'ha convertit en objecte predilecte d'una gran quantitat d'artistes, segons Soliman, "són mostres que alguna cosa no estem fent bé. Molta gent diu que estem destruint el planeta, però el que de veritat estem fent és destruir la nostra manera de viure", afegeix.

L'artista duu a terme una investigació ambiciosa i àmplia, des de la meditació fins a la intel·ligència artificial o el *blockchain*, per provocar la reflexió sobre la connexió de l'ésser humà amb el seu entorn, una cosa que "comença en la relació amb el propi cos". La representació dels resultats dels seus estudis a través de l'antropologia, els arxius de museus o

internet és una de les principals dificultats amb què es troba. Des de petita ha utilitzat el dibuix perquè "no va ser una opció, era una obsessió", però també perquè "treballant amb tanta pantalla també és important tornar a una cosa física, tenir contacte amb la matèria i realitzar moviments que tornin a connectar amb el cos". La sèrie de dibuixos d'arbres de bambú de gran mida suposa un símbol de la conflictiva relació en què s'ha focalitzat: "El bambú creix amb una enorme facilitat, però en canvi es fabriquen tones d'arbres de bambú artificials, de plàstic, per tenir-los a casa. Això és terrible, però també dona lloc a l'esperança, perquè significa que les persones senten la necessitat de la imatge d'aquests arbres".

En les seves performances, a més d'exposar algunes de les conclusions obtingudes de les seves investigacions, el que li interessa és "arribar a la idea, gairebé ciència-ficció, de com imaginem el futur, analitzar com fem servir la imaginació per connectar coses que no ho estan, per veure un futur realment global, on siguin presents totes les cultures". L'esperança rau que occident sigui capaç de dirigir la mirada cap a altres maneres de pensar: llavors "serem capaços d'organitzar els nostres sistemes socials" per reconciliar-nos amb el fonamental i sortir del col·lapse. |

Ania Soliman

Nature is an experiment

GALERIA ÀNGELS BARCELONA.

WWW.ANGELSBARCELONA.COM. FINS AL 2 D'AGOST

opinió

Fragments del Prado

La llàgrima que com una perla recorre el rostre de la Magdalena en el *Davallament* de Van der Weyden. La cabellera de coure de la nimfa nua de Tiziano a la *Bacanal*. La piga a la templa de la germana de Carles IV en el retrat familiar de Goya. Els pits com fruits que ens ofereix la cortesana de Tintoretto. El teló blau de fons de Patinir mentre Caront transporta les ànimes. El foc infernal d'*El jardí de les Delícies* que El Bosch va veure de nen. El penediment a la cama de Nicolasito donant

puntades de peu al gos de Velázquez a *Les Meninas*. El collaret de perles a la Venus que subjecta Adonis del Veronés. Les tres llimones sobre fons negre de Sánchez Cotán. El cul cel·lulític de la gràcia de Rubens. La pell d'oli en un dels nois a la platja de Sorolla.

El rostre sensual de noia veneciana a la *Immaculada* de Tiepolo. La gerra de pisa blanca de Zurbarán. L'oreneta que es posa al capitell de l'*Anunciació* de Fra Angelico. El blau mineral als ulls de Felip II al retrat de Sofonisba Anguissola. L'ungla negra del

ARTUR RAMON

polze del *Sant Bartomeu* de Ribera. L'orella dreta ratpenat del retrat de cavaller ancià d'El Greco. La barba de marbre del Crist de Vallmitjana. L'amor familiar que es respira a la *Sagrada Família de l'ocellet* de Murillo. L'efecte de moaré de la musseta de seda vermella del cardenal de Rafael. La trena que com una diadema recorre els cabells de la *Santa Bàrbara* del Parmigianino. I la misteriosa mà morta a terra a prop del barret de copa en l'*Afusellament* de Gisbert.

Parmigianino: 'Santa Bàrbara', cap al 1522

MUSEU DEL PRADO